

Мотиви към Присъда № 8/ 26.04.2023 г. по нчхд № 213/ 2022 г. по описа на РС – Кубрат

С. М. С., ЕГН *****, с настоящ адрес ***, обвинява подс. М. И. Н., ЕГН ***** от с. **, ***, с българско гражданство, женен, с висше образование, неосъждан, в това, че:

в периода 16.03.2022 г. – 17.03.2022 г., чрез подаване на устен сигнал на ЕЕН 112 на първата дата и чрез депозиране на жалба на хартиен носител до началниците на ПУ – гр. Завет, РУ – гр. Кубрат и ОДМВР – гр. Разград, на втората дата, е разгласил неверни и позорни обстоятелства за частния тъжител - С. М. С., ЕГН *****, в качеството му на длъжностно лице: „разследващ полицай“ от състава на РУ МВР – Кубрат, че: „двата с баща му(М.М. – също служител на МВР), прикриват престъпления, извършени от Н. Б.“ и „М.М. и сина му – ч.тъж. С. С., не спират да помагат и да прикриват престъпленията на Н. Ю. Б.“, и му приписвал извършването на престъпления по служба – нарушения или неизпълнение на служебните му задължения като полицейски служител с цел да избави от наказателно преследване посочения Н. Б. и да причини вреда на сродница на подсъдимия – Х.А.Ш. от с. **, по чл. 282 НК, – престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 147, ал. 1 НК.

Предявява, приет за съвместно разглеждане, граждански иск срещу подс. М. И. Н., ЕГН ***** от с. **, ***, на основание чл. 45 ЗЗД, и по реда на чл.84 НПК, да бъде осъден да му заплати обезщетение за причинените с деянията, за което повдига обвинение, неимуществени вреди – влошено здравословно състояние – повишено кръвно налягане, в следствие на причинения психоемоционален стрес, безпокойство и тревожност, които преживява и понастоящем, в размер на 7 000.00 лева, ведно с законната лихва върху тази сума считано от датата на първия акт на неправомерно увреждане – 16.03.2022 г. до окончателното изпълнение.

Ч.тъжител лично и чрез проц.си представител – адв. Н. К., АК – Габрово, в открито съдебно заседание поддържа предявеното обвинение, като посочва, че то е доказано от събраните по делото доказателства; установени са както авторството на подсъдимия, така и извършването на престъплението от обективна и субективна страна, предизвикало е негативни противоправни последици върху частния тъжител – полицейски служител, наклеветен през националния телефон за спешна помощ, както и със съответната тъжба, в която има изложени същите такива клеветнически твърдения, за кратък период от време. Пледира за налагане на справедливо наказание, като се вземе предвид, че престъплението е извършено спрямо полицейски служител, имащ качеството си на длъжностно лице, бил е на работа в деня на извършване на престъплението и това по смисъла на закона за явява квалифициран състав; като вземе предвид какво е съдебното минало на подсъдимия, а именно че той е осъждан – реабилитиран, и степента на извършеното деяние - цитирам, за да постигне целите на наказанието, моли съдът да му наложи наказание глоба от средата към минимума, като също така кумулативно бъде включено и обществено порицание; счита, че не е налице хипотезата за прилагане на разпоредбата на чл.78а НК.

Подсъдимият М. И. Н., ЕГН ***** от с. **, ***, се явява в съдебно заседание и дава обяснения по обвинението – л. 47 – л. 48 от делото. Разбира в какво е обвинен, признава, че на конкретно посочените в тъжбата дати е изразил устно и писмено съмнения, че тъжителя помага и предпазва бившия съпруг на племенницата му от наказателно преследване за извършени срещу нея противоправни действия; молил е за помощ, защото не получавали никакво съдействие от полицията, напротив – „Н.(бившия зет) идва пред къщата на Х., псува, обижда и казва: „нищо не може да ми направите, докато С. ми е приятел“.

Защитникът му – адв. Ж. Ч., АК – Разград, ангажира становище за несъставомерност на

деянието от субективна страна; подс. М. Н. и към този момент има съмнения, че на Н. - бивш съпруг на племенницата му Х., се помага, че той е подкрепян от ч.т. С. С. – разследващ полицай, и в следствие на това тя не получава адекватна защита от полицейските органи. По същество моли за подс. да бъде оправдан, защото от всички събрани по делото доказателства се установява, че той има основание при установената фактическа обстановка, описана в жалбата му от 17.03.2022 г., за формиране на изложеното в нея мнение и свое абсолютно субективно убеждение - цитирам, че някой оказва съдействие и подкрепя на техния мъчител Н., че по собствените думи на Н. този някой е С. С. – негов съученик, разследващ полицай от състава на РУ – Кубрат, и други полицаи от участъка на управлението в гр. Завет, сред които и бащата на С. С. – М.М.. Подсъдимият е търсил помощ в защита на своята племенница и не е имал за цел да увреди името, честта и достойнството нито на тъжителя С. С., нито това на неговия баща М. М., изложил е своите съмнения, упреци и мнение, с което не е извършил престъплението клевета.

Подсъдимият М. Н., редовно уведомен, не се явява в о.с.з. на 26.04.2023 г., поради което и не се ползва от последна дума, дадена по реда на чл.297 НПК.

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и анализирайки ги, намери от фактическа страна за установено следното:

Подсъдимият М. И. Н. е 45 – годишен, роден на 04.04.1977 г. в гр. Кубрат, ЕГН *****, живее на рег. от него пост./ наст. адрес в с. **, ***, с българско гражданство, женен, с висше образование, неосъждан, работи като учител.

В с. **, в непосредствена близост до неговия дом, на същата улица, в друг жилищен имот живеят семейството на негова сестра Р. и семейството на друга, починала, негова сестра, включващо племенницата му Х.А.Ш., разведена, отглеждаща две малолетни деца – момичета, родени от прекратен между нея и Н. Ю. Б. от гр. Завет, граждански брак, и нейния баща А., работещ като строителен работник, поради което често отсъстващ от селото и дома им. От обясненията на подс. М. Н. и показанията на св. Х. Ш., се установява, че фамилните отношения между тях са изключително близки, поради рано настъпилата смърт на нейната майка – негова сестра, и при честите отсъствия на баща ѝ, тя винаги се е ползвала от подкрепата, помощта и доброто отношение на леля си Р. и вуйчо си – подс. М. Н., през последните 3 години, за да я бранят от агресивното поведение на бившия ѝ съпруг Н., който не спира да я тормози психически, използвайки телефонни разговори, електронни съобщения и лично, когато идва пред дома им, за да вземе децата за определения му режим за лични отношения с тях.

С приложеното в ДП № 2903М – 136/ 2022 г., Решение № 260017/ 12.02.2021 г., постановено по гр. дело № 597/ 2020 г. по описа на РС – Кубрат, се установява, че то е влязло в сила на 12.03.2021 г., считано от когато е прекратен с развод, сключения между Х. А. Б., ЕГН *****, с адрес в с. **, ***, и Н. Ю. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес в ***, с Акт № 0028/ 22.05.2016 г. на Община Завет, граждански брак, като дълбоко и непоправимо разстроен; обявено е, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брачната връзка има съпругът – Н. Ю. Б.; постановено е до изменение на обстоятелствата, малолетните им деца М. Н. Ю., ЕГН *****, и Х. Н. Ю., ЕГН *****, да живеят в дома на своята майка и законен представител Х. А. Б., ЕГН *****, на коя предоставя упражняването на родителските права, по отношение на родените от брака деца, а на бащата Н. Ю. Б., режим на лични отношения с децата, изложен подробно и в детайли.

От мотивите на цитирания влязъл в сила съдебен акт, относно отношенията на съпрузите е установено за отношенията между съпрузите, разделени фактически от 2020 година, че, цитирам: „след първата година от брачното съжителство отношенията между съпрузите се влошили. Ответникът – Н. Б., често сменял работата си, прибирал се в лошо настроение и започвал да се кара на съпругата си, като конфликтите нерядко завършвали с

нанасяне на побой на жената. Това провокирало ищцата да се връща в родния дом в **, но скоро след като ответникът отивал при тях и обещавал, че ще се промени, тя се връщала в семейното жилище в гр. Завет. И двамата свидетели – Н. и Ш. са виждали ищцата със синини по лицето и други части на тялото, а свидетелката признава, че е присъствала и когато ответникът викал и се карал на партньорката си. По-голямото дете също споделяло на своята леля за моментите, в които бащата се държи грубо с майката. И двамата свидетели отричат обвиненията на ответника, че са се разделили с Х., защото имала извънбрачна връзка с работодателя му – М.. Н. и Ш. твърдят, че ищцата има подходящи битови условия за отглеждането на децата, ползва и помощта на своята сестра и родители, има и необходимите качества да възпитава момичетата и те са привързани към нея. Твърдят, че по-малкото дете не разпознава ответника като свой баща. Н. заявява, че по време на съвместното си съжителство ищцата в болшинството от времето е живяла в село **, където е записано на детска градина и по-голямото момиче.

Свидетелката, водена от ответника (негова майка) в показанията си сочи, че до преди година и осем месеца е работила във Франция, връщала се е веднъж в годината – за месец или 20 дни. Реализираните от нея средства тя влагала за издръжката на домакинството, в което живеели заедно със своя син Н., като плащала месечните разходи за ток, вода, телефони. Твърди, че е давала пари на сина си, за да купи на съпругата си дънки, маратонки, за да не бъде лишена от хубаво облекло. Върнала се в България, за да гледа болната си дъщеря, но заявява, че обича своите внуци. Признава, че ищцата през повечето време била с децата в село **, като при всяко отпътуване на сина □ за чужбина във връзка с работата му, тя отивала в дома на родителите си. Отрича между страните да е имало конфликти. Заявява, че са се разделили заради мъжа, с който ищцата имала връзка и който дошъл в гр. Завет, за да я вземе с децата и да я закара в **.“, поради което съдът приел, че, цитирам: „в процеса е установено поведение на ответника(Н. Б.), на незачитане на брачния партньор, като свидетелите на ищцата сочат на неуважение към нея, грубо държане и нанасяне на побой. Съдът не може да не съобрази и признанието, което е направил и самия ответник пред социалните работници, че действително е ударил два пъти съпругата си.

Съдът възприема показанията на свидетелите Н. и Ш., които съдържат данни за релевиращи от страната факти и брачни провинения, базират се на непосредствени впечатления и не противоречат на приети за установени факти, с оглед съвкупната преценка на всички писмени и гласни доказателства.

От събраните по делото доказателства се установява, че ответникът(Н. Б.) с поведението си е изпразнил брачната връзка от съдържание и допринесъл за разстройството на брачните отношения, като се е отнасял грубо с ищцата. Показанията на неговата майка – св.К.а не сочат данни за такива конфликтни ситуации, което е логично, тъй като тя отскоро се е върнала за постоянно в България. С оглед изложеното съдът приема, че ищцата е доказала дълбокото и непоправимо разстройство на брака по вина на ответника, който е причина за разстройството на брачната връзка. В хода на производството не се събраха доказателства за виновно поведение на съпругата, с което последната да е съпричинила дълбокото и непоправимо разстройство на брака и съдът следва да обяви, че вина за разстройството на брачните отношения има съпругът. Фактът, който възпроизвежда в показанията си св. К.а, че въпросният мъж е закарал ищцата от Завет до дома на родителите □ в село **, не съставлява брачно провинение.“

Относно имуществените отношения между съпругата и Н. Б. е установено, че, цитирам: „Представената в с. з. вносна бележка за внесена сума в размер на 2100 лв. на името на М., представлява част от сумата по картовата сметка на ищцата, която ответникът е изтеглил и във връзка с която предстои образуване на ДП, видно от писмото представено като доказателство по делото. От показанията на ищцовите свидетели се установява, че и по време на брачното си съжителство Х. е разчитала на финансовата подкрепа на своите

близки, тъй като ответникът не е осигурявал достатъчно такава. Косвено доказателство за това представлява и обстоятелството, че ответникът е посегнал и на личните спестявания на съпругата си, вземайки дебитната □ карта. Поради изложеното съдът следва да уважи претенцията за издръжка в определения от съда размер, считано от 11.12.2019 год.“, както и, цитирам: „Ответникът не е представил доказателства за доходите, които реализира, но видно от събраните по делото гласни доказателства, така и от социалния доклад, че работи като шофьор.“

Видно от приложената в ДП – л. 111, том втори, справка за пътуване на лице – българския гражданин Н. Ю. Б., за периода от 01.01.2021 до 01.05.2022 г. има регистрирани 96 броя резултати за излизане и влизане в страната, всички реализирани през ГКПП Русе – Дунав мост.

От материалите, съставляващи цитираното ДП № 2903М – 136/ 2022 г. се установява, че същото е водено по повод жалба на М. Н. и достатъчно данни, съдържащи се в материалите по преписка рег. № УИ 290р-3908/ 22 г. по описа на РУ – Кубрат за разследване на твърдяно противозаконно лишаване на Х. А. Ш. от свобода – престъпление по чл. 142а, ал. 1 НК.

Между страните в настоящото производство, не се спори, а и се установява от съдържанието на Експертна справка № 02/ 2022 г. на информацията, записана на 1 бр. оптичен носител (CD-R) ър със записан на него аудиозапис и ръкописен надпис върху самия оптичен носител, - л. 34-л. 37, том първи, че в телефонно позвъняване на 16.03.2022 г. на ЕЕН 112, подс. М. Н., след като е съобщил, че племенницата му Х. сутринта – 7.40 ч., е излязла за работа и е изчезнала, няма я на работа, откъдето непосредствено преди да позвъни им позвънили и я търсили, защото не е отишла на работното си място; няма я никъде, не отговаря на телефонни позвънявания; посочил, че тя е разведена и има много проблеми с бившия си мъж; посочил е имената му – Н. Ю. или Ю.ов; подробно е изложил притесненията си за живота и здравето на Х., заради проблемите ѝ с бившия ѝ съпруг, който е правил опити два три пъти да я прегази с кола, заплашвал я с убийство, пускал е жалби срещу нея; казал, че в Завет има и техни жалби, но никой нищо не е предприел; след като на няколко пъти казал: „А. изчезна, няма я Х.то“; „Тоз – има предвид бившия ѝ съпруг, постоянно се канеше да я убий и предполагаме, че напрайха нещо и изчезна Х.то, няма я, няма ѝ.“, в отговор на въпрос на дежурния от РУ – Кубрат, отговаряйки му, казал:

„Бившия ѝ мъж е от Завет, Н. се казва. Цялата полиция знае. Баща и син прикриват постоянно действията на Н.. Баща и син, М., дете беше в детска педагогическа стая и С., дете стана някакъв разследващ полицай там. Сега вече почваме да действаме към тях, щото толкоз жалби написахме, тез хора все „Н.чо е добро момче, оправете се, не правете тъй“. Отсега нататък те ще видят какво става. Дано не се е случило най-лошото, ако се е случило, точно тез двамата ще ги съдим. Точно ей тез двамата, баща и син. Щото постоянно прикриваха Н. и не предприеха нито едно действие, а от Кубрат на насочваха, викаха все пишете жалбите в Завет, та и от Завет, те се разбират. Съученици са били. Тоз Н. е бил съученик на сина на тоз полицай дете се казва М..“

На следващият ден – 17.03.2022 г., подс. М. Н. подал Жалба до началниците на ПУчастък - гр. Завет, РУ – Кубрат, ОДМВР – Разград, л.77 от делото, входирана в съответните управления, с която след като посочил, че на 16.03.2022 г., около 8.00 ч. сутринта, от паркинга на мандрата в с. ** е била отвлечена по брутален начин племенницата му Х.А.Ш. от бившия си съпруг Н. Ю. Б. и още едно лице от с. Веселец, шофиращ бял бус фолксваген; двамата насила, против волята ѝ, са я качили в микробуса и тръгнали в посока гр. Разград; около 9.00 часа разбрали, че Х. липсва и веднага подал сигнал на тел. 112; това било поредното насилие срещу племенницата му от страна на Н. Ю.; макар и да са разведени от повече от година, Н. не спира да тормози Х.; след много подадени жалби в гр. Завет и в гр. Кубрат, той – един от най-близките ѝ хора, заявява, че, цитирам: „не усещаме никакво

съдействие от страна на органите на МВР, напротив Н. се хвали, че всички полицаи в гр. Завет са му приятели, а именно сина на полицаия М.М., който също е полицаи /били са съученици/.“ След случилото се, той – жалбоподателя, се обадил на Н. и му казал, че вече чашата преля, при което Н. го напсувал и му казал: „Всички ви ще убия, никой не може да ми направи нещо. Полицайте са ми приятели, ха да видим няма ли пак да се отърва !“.

Жалбата завършва с молба към адресатите: „Умоляваме Ви“, да предприемат всички адекватни мерки, за да понесе наказателна отговорност лицето Н. Б. и човека, който му помага при отвлечането на Х. Ш.; и да предупредят полицайте от гр. Завет, а именно М.М. и сина му да спрат да помагат и прикриват престъпленията на Н. Б..

В извършените по повод жалбата проверки подс. Н. на 16.05.2022 г. в писмени сведения – л. 79 от делото заявява, цитирам: „Навсякъде в град Завет разправя – Н., че никой не може да му направи нищо и че полицейските служители от гр. Завет и в частност – М.М. и синът му са негови хора.“ „Не мога да кажа дали в действителност отношението на посочените полицейски служители към Н. е привилегировано, но той – Н., така ги представя и говори навсякъде.“

В същия смисъл са и писмените обяснения на племенницата му Х.Ш. – л. 79 от делото, цитирам: „Въпреки жалбите, което съм подавала срещу него, той непрекъснато повтаря, че никой и нищо не може да му направи и че е приятел с полицайте от гр. Завет. Той е съученик със С., който също е полицаи в гр. Завет. Разговаряли са по телефона във връзка с жалбите, които съм подавала срещу Н.. Не мога да кажа, освен че са съученици, дали имат нещо друго общо.“

Видно от писмените обяснения на Н. Б. – л. 81 от делото, абзац втори: познавал полицейските служители от гр. Завет от доста време; градът не бил голям и всички се познавали; преди известно време работил в един автосервиз и от там имам контакт с тях, тъй като в сервиза идваха и техни автомобили за ремонт. Като се определя за „открит и честен“, обяснява, че не поддържа близки приятелски отношения с полицейски служители от гр. Завет или други населени места; със С. са съученици от първи клас, но след завършване на училище не поддържал контакт с него, с изключение на това, че го поздравява, когато се срещнат случайно някъде.

В проверката по жалбата и сметите от него обяснения не е изяснявано дали, въпреки че не поддържа близки отношения с полицайте от гр. Завет, не се е хвалил и не е изтъквал пред подс. и пред св. Х. Ш. с такива близки отношения с полицайте от гр. Завет или със С. С. и баща му М. М..

Разпитан в о.с.з. на 26.04.2023 г. по инициатива на ч.тъжител Н. Б., като свидетел, отрича да е говорил пред други хора или пред бившата си съпруга Х. Ш., че полицайте от гр. Завет са негови хора, че М. и С. могат да го „оправят“; не е говорил с техните имена, за да плаши нея и сродниците ѝ; не е заплашвал бившата си съпруга и сродниците ѝ с убийство, за което никой нищо няма да му направи, защото е близък с полицайте в гр. Завет.

Разпитан в о.с.з. по делото на 22.02.2023 г. св. Д. Т. от с. **, ***, без родство и отношение със страните по делото, лично през миналата – 2022 г., е възприел идванията на Н. Б. пред дома на Х. Ш. в с. **, чувал го е да вика като луд, карал се с Х. и на български и на турски език, при един от предизвикваните от Н. скандали лично е чул Н. да казва на Х., че има връзка с полицайте, макар и да не е посочил конкретни имена.

Видно от показанията на разпитаната по инициатива на подсъдимия свидетелка Х. Ш., негова племенница, тя знае от времето на брачното си съжителство с Н. Б., че той е в близки, приятелски отношения с частния тъжител С. С. – негов съученик от училище, Н. и С. общували - говорели си, пишели ли съобщения, С. е гостувал в дома им два три пъти, излизали на центъра да пият кафе; свидетелства, че по повод на нейна жалба срещу Н., който без нейно знание взел дебитната ѝ карта и изтеглил от банковата ѝ сметка сума в

размер на 4 000.00 лева, докато я разпитва в качеството си на разследващ полицай, някой му звънял по телефона, С. отговарял „после ще ти звънна“, при което тя останала с впечатление, че той отговаря на позвънявания на Н.; тогава тя била заедно с вуйчо си – подс. М. Н., на който споделила, че Н. и С. са съученици и говорят по телефона по време на разпита й; вуйчо й попитал разсл.полицай С. С., ако той е на мястото на Н., така ли щял да постъпи, при което в отговор С. казал – да, така щял да направи. Н. предизвиквал скандали, идвала полиция и нищо не му правели, и Н. й казал, че докато С. и баща му М. са в полицията, нищо няма да му направят, както и че на него нищо няма да му направят, докато приятелите му са в полицията. Не била уведомена за възможността да поиска отвод на разследващия полицай; не очаквала по повод на жалбата за откраднатите й 4 000.00 лева, че С. ще извършава разпита; не очаквала, че той така ще постъпи, защото може да са приятели, но той – С. С., е на работа, и не е очаквала, че полицаят като е на работа може да защитава някой.

Разпита на посочените от ч.тъжител свидетели – Д. П. С., Й. И. М. и М. П. Х., всички без родство с тъжителя и подсъдимия, служители на РУ Кубрат, потвърждава възприети от всеки от тях оплаквания на подс. М. Н. от 16 и 17.03.2022 г., че колегите им разследващ полицай С. С. и баща му, също полицейски служител в ПУ – Завет, към РУ – Кубрат, помагат и покровителстват бившия им зет Н., не взимат отношение по жалбите на фамилията срещу него. Показанията на втория и третия потвърждават, че по сигнала и жалбите, депозираните пред началниците на ПУ – Завет, РУ – Кубрат и пред директора на ОДМВР – Разград, на подс. М. Н. са били образувани три отделни преписки, обединени в последствие в една проверка, възложена за извършване на св. Й. М., в качеството му на ст.инспектор; никой от тях няма впечатления С. М. С. да е извършвал каквито и дало действия или бездействия в полза на Н., респ. в тежест на бившата му съпруга Х..

Видно от т.нар. обобщена справка рег. № 290р – 6637/ 17.05.2022 г. ст. инспектор Й. М., - л. 74 – л. 75 от делото, изброявайки и анализирайки проверените от него висящи преписки по жалби и сигнали, подавани от Х. Ш. – 3 бр., и Н. Б. - 2 бр., е направил извод, че не се установяват данни за действия или бездействия на длъжностните лица - полицейски служители от състава на РУ – Кубрат и в частност полицейски служители на Участък град Завет, които от обективна и субективна страна да осъществяват състав на престъпление от общ характер по смисъла на НК, както и че не се установяват данни за наличие на противоправно деяние, което може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение, предвид разпоредбите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден със Заповед № 8121з – 348/ 2014 г. на министъра на вътрешните работи, поради което предложил прекратяване на разследването по проверката.

От показанията на св. М. М. – баща на тъжителя, както и тъжител срещу същия подс. за идентично деяние, образувано в нчхд № 214/ 2022 г. по описа на РС – Кубрат, се установява, че той работи като инспектор детска педагогическа стая с малолетни и непълнолетни от 2005 г. и до сега; знае че на 16 и 17.03.2022 г. подс. М. Н. е внесъл три екземпляра жалби: до ОДМВР- Разград, РУ Кубрат и Участък Завет, в които злепоставя него и сина му – С. С., който работи като разследващ полицай, и ги клевети, считайки че те са виновни да не се предприемат мерки срещу Н., макар че той не е работил по никакви преписки и няма допирна точка с това, защото работата му е от друго естество; знае, че синът му С. С. е работил като разследващ по жалба от Х. за източени чрез банковата й карта пари от депозитната й сметка от Н., но той я е приключил и е изпратил в прокуратурата за образуване на ДП. Обяснява, че познава Н., защото гр. Завет е малък град, но нито той, нито синът му С., поддържа отношения с него. Жалбите на подс. срещу него и синът му са се отразили зле и на двамата, дори и като дава показания се вълнува, защото за първи път му се случва някой да си измисля такива неща за него и за сина му, а и двамата държат на принципността, и за него е неприемливо в края на професионалната му кариерата да бъде клеветен, както и е неприемливо в началото на професионалната кариера на сина му С. С.,

той да бъде клеветен жестоко. Проверката срещу двама им приключила през м. 08. 2022 г. – била прекратена, но те били в напрежение и стрес през цялото време, в следствие на което той като хипертоник започнал да вдига кръвно до 180/ 100, а С. споделял, че се чувства притеснен да не се отрази зле в работата му - като отношение на колеги и началници, въпреки че след проверката се доказало, че нямат съпричастност, но това нещо – проверките, остават в досиетата им. Признава, че Н. и С. са съученици, но твърди, че никога не са били приятели, както той – подс. М. Н., казва; не са си гостували; не са посещавали заедно заведения. Знае, че Н. пътува в чужбина, но не знае и не може да каже къде, кара коли за някого ли, не може да каже с какво се занимава, но знае, че пътува в чужбина; виждал го с платформа за коли.

С Постановление от 12.01.2023 г. прокурор при РП – Разград, ТО – Кубрат е прекратено наказателното производство – ДП рег. № 290 ЗМ 136/ 2022 г. по описа на РУ – Кубрат, образувано за това, че на 16.03.2022 г. в с. **, обл. Разград – неясно кой, противозаконно е лишил Х. А. Ш. от свобода, съставляващо престъпление по чл. 142а, ал. 1 НК, защото от формираните две обособени групи свидетелски показания – тези на св. Х. А. Ш., от една страна, и тези на свидетелите Б. и Ю., посочени като извършители на деянието, за което е подаден сигнал, и от противоречивите им показания не може да се направи обоснован несъмнен извод относно факта има ли извършено престъпление. По същество прокурора е потвърдил тезата на разсл.полицай, че отношенията между бившите съпрузи са все-още добри и интимни, имали са уговорена среща, проведена на обществено място – в частност на служебен паркинг, обслужващ търговското дружество „Маклер Комерс“ – ООД; св. Ш. е разполагала с обективна възможност – неконкретизирана, да потърси помощ или да предизвика намесата на трети лица – неконкретизирани, присъстващи там, и не ясно как; не на място и напълно извън контекста на разследваните правнорелевантни факти и обстоятелства е налице непълно изречение – „на процесната дата входната врата е била заключена обичайно, с цел да бъде ограничен достъпът до жилището на външни лица, а не с цел да се отнеме възможността някой от живущите там да се придвижва свободно.“ – ст. 3-та, долу; и на следващо място, прокурорът приема да е от значение обстоятелството, че между двамата свидетели – има предвид Х. Ш. и Н. Б., в инкриминирания период от 01.03.2022 г. до 31.07.2022 г. (при положение, че разследваното деяние е осъществено на 16.03.2022 г. за период около 1 час и 30 минути), били проведени общо 1022 разговора, от което счита за доказано наличието на трайна емоционална връзка между двамата бивши съпрузи; не става ясно в кой от множеството разпити на св. Х. Ш., тя е направила волеизявление, че няма претенции спрямо бившия си съпруг, както и че е депозирана жалба единствено в следствие на влошени личностни отношения спрямо бившия съпруг, които към този момент не съществуват, поради което и като намерил обвинението за недоказано – изненадващо при липса на повдигнати такива в ДП, прекратил производството.

Няма данни и доказателства за съдбата на производството по Преписка № УИ 2900007127/ 08.12.2020 г.по описа на РУ – Кубрат, образувана по постъпила жалба от Х. А. Б. относно това, че съпругът ѝ – Н. Ю. Б., с когото е във фактическа раздяла, ѝ е отнел – взел я е без нейно знание и съгласие, на 28.11.2020 г. дебитната ѝ карта, и без нейно съгласие на няколко пъти, в рамките на няколко дни е изтеглил чрез нея от дебитната ѝ сметка различни суми пари в брой и е извършвал плащания на стоки и услуги в общ размер на 4 000.00 лева, по която с Докладна записка от 29.01.2021 г. инспектор С. С. е предложил да бъде изпратена с мнение за образуване на ДП срещу Н. Ю. Б. по чл. 249, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 НК.

Обратно на това, от събраните в настоящото производство писмени доказателства и гласни – показанията на св. Х. Ш. и св. Д. Т., които кредитира като логични и последователни, относно непосредствено възприети от тях факти и обстоятелства от обективната действителност, при липса на всякакви индиции за техни физически и/ или психически

увреди, препятстващи способностите им да възприемат и възпроизвеждат факти и обстоятелства, съдът приема, че св. Н. Б.:

1/ от края на м.11.2020 г. до 04.12.2020 г., с когото несъмнено е била в трайна фактическа раздяла, на няколко пъти е използвал платежен инструмент – дебитна карта, издадена на Х. Ш., без нейно съгласие, по см. на чл. 249, ал. 1 НК, като деянието съставлява по – тежко престъпление, тъй като той, установявайки своя фактическа власт върху дебитната ѝ карта и знаейки кода ѝ за сигурност, е присвоил изтеглените на няколко в брой пари и плащайки стойността на получени от него стоки и услуги, на обща стойност 4 000.00 лева – нейна собственост, невъзстановени в нейна собственост и към настоящия момент, но умишлено преведени от Н. Б. по сметки на малолетните им деца с цел да се освободи той от задължение за издръжка към тях, видно от т.нар. докладна записка на инсп. С. С. – л. 90 от делото, както и от мотивите на Решение № 260017/ 12.02.2021 г., постановено по гр. дело № 597/ 2020 г. по описа на РС – Кубрат;

2/ системно е упражнявал домашно насилие по отношение на бившата си съпруга – св. Х. Ш. – тероризирайки я с многобройни телефонни позвънявания, както и при всяка среща между тях във връзка несистемното от негова страна упражняване на определен режим за поддържане на лични контакти между него и родените от прекратения им междувременно граждански брак, в които е предизвиквал скандали, изричал е обидни думи срещу нея и нейните родственици, които съставляват домашно насилие по см. на чл. 2, ал. 1 ЗЗДН - Домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство, както и такова по отношение на малолетните им две деца, несъмнено присъствали и възприели поведението на бившия съпруг – техен баща, съгласно ал. 2 на цитираната - За психическо и емоционално насилие върху дете се смята и всяко домашно насилие, извършено в негово присъствие, установени по несъмнен начин от мотивите на Решение № 260017/ 12.02.2021 г., постановено по гр. дело № 597/ 2020 г. по описа на РС – Кубрат, всяко едно от писмените сведения и протоколи за разпит на св. Х. Ш., показанията на св. Др. Тодоров, и обясненията на подс. М. Н.;

3/ на 16.03.2022 г. сутринта – около 8.00 часа, в с. **, обл. Разград – Н. Б., с помощта на свой приятел – Ю. Ю., е отвлякъл отиващата на работа на работното си място в предприятие „Маклер комерс“ в с. ** Х. Ш. като на около 50 метра от портала на предприятието „Маклер комерс“ в с. ** я е застигнал с управлявания от приятеля му микробус, от който слязъл и със сила – обгръщайки я с ръце, я вдигнал и качил в микробуса без нейно съгласие, въпреки виковете ѝ, на които нямало кой да се отзове; взел ѝ телефона и го изключил; настоявал да се сдобрят, тя отказвала и настоявала да я пусне, за да отиде на работа; въпреки това била отведена в гр. Завет, където Н. Б. на ръце я преместил в неговия микробус и потеглил към гр. Исперих; тя продължавала да го моли да я върне на работа, обяснявала, че много скоро близките ѝ ще разберат за отсъствието ѝ, защото от предприятието ще им се обаждат, за да разберат защо не е на работа, но той казвал, че иска, не иска, ще е с него, както и че ако не е съгласна ще я върже някъде и ще я държи там, докато си промени мнението; стигайки до село Свещари, Н. Б. спрял микробуса и започнал да получава обаждания от някого, разбрала от думите му в отговор на позвъняванията, че става въпрос за нея и затова, че полицията е уведомена за отсъствието ѝ и полицаи я търсят; след този разговор Н. включил телефона, изтрил всичките изпратени ѝ съобщения и обаждания, прибрал го в джоба си и потеглил по обратния път към с. ** като по пътя непрекъснато я заплашвал да не казва нищо на полицията за случилото се; по описания начин за период от 1.5 ч. я е лишил от свободата ѝ със сила и пряко волята ѝ, видно от всички материали, съставляващи ДП № рег. № 290 ЗМ 136/ 2022 г. по описа на РУ – Кубрат

4/ от края на м.11.2020 г. до 16.03.2022 г. при всеки предизвикан от Н. Б. скандал с Х. Ш. и опит от нейна страна да се защити, чрез жалби и сигнали, адресирани до органите на МВР, вкл. и в присъствието на подс. М. И. Н., и на св. Д. Т., той - св. Н. Б. е изтъквал на висок глас, хвалил се – както сочи подс. М. Н. в жалбата си от 17.03.2022 г., че всички полицаи в гр. Завет са му приятели, а именно сина на полицаия М.М., който също е полицай /били са съученици/, поради което и нищо няма да му направят; че докато С. и баща му М. са в полицията, нищо няма да му направят, както и че на него нищо няма да му направят, докато приятелите му са в полицията, видно от показанията на св. Х. Ш.;

5/ между страните не се спори относно обстоятелството, че действително ч.т.жител С. С. е съученик от първи до осми клас на св. Н. Б., а от показанията на св. Х. Ш. се установява, че са поддържали приятелски отношения и по време на работата му като ПИ в ПУ - Завет.

На показанията на св. Н. Б. съдът не дава вяра, тъй като същите не са логични и последователни; този свидетел във всеки един момент – видно от писмените доказателства по делото, брани свои защитни тези по повод повдигнати от бившата му съпруга Х. Ш. с жалби и сигнали относно обективирани негови противоправни актове обвинения срещу него; свидетелят е арогантен и манипулативен, макар и сам да твърди за себе си, че е „открит и честен“, успява успешно да манипулира информация като към действително осъществили се факти и обстоятелства добавя други, които трудно могат да се установят непосредствено или най-малкото внася съмнения, напр.: никога не е бил(физически) съпругата си, но ѝ е удрял шамари; познава полицаите от гр. Завет, защото е работил в автосервиз и от там има контакт с тях, тъй като в сервиза идвали и техни автомобили за ремонт, но те не са му близки; не работи и не упражнява търговска дейност, майка му го издържа и плаща задълженията и сметките му, вкл. за издръжка на малолетните му деца – твърди в настоящи процес, но в бракоразводния процес твърди, че разполага с много добър стандарт и материални възможности да се грижи за децата си, защото работи като шофьор; разведен е със св. Х. Ш., тя системно подава жалби и оплаквания срещу него, както и той срещу нея, но въпреки това, като се подсмивва, твърди, че все – още са близки, даже и в интимни контакти, и единствените, които пречат на щастието му с Х. са нейните близки – подс. М. Н., леля ѝ, баща ѝ, които я „командват“, от което става ясно, че той е този, който претендира да упражнява власт, да командва и ръководи бившата съпруга – св. Х. Н.а, при положение, че тя има качества и способност за самостоятелно мислене и живот - обективно е млада, здрава физически и психически, образована, работоспособна и работеща по трудов договор жена, непосредствено ангажирана с отглеждането и възпитанието на двете свои малолетни деца. Предвид изложеното съдът приема, че св. Н. Б., макар и непосредствено да е осъществил и възприел факти и обстоятелства от обективната действителност, имащи значение по делото, не може да свидетелства за тях, тъй като би уличил себе си в извършване на престъпления.

Показанията на останалите, разпитани по инициатива на ч.т.жител свидетели – негови колеги, са годни да установят несъмнено установените с писмени доказателства актове на подс. М. Н. – подаване на сигнал на ЕЕН 112 и жалба от 16 и 17.03.2021 г.

Предвид изложеното от фактическа страна, съдът приема за установено от правна страна следното:

По повдигнатото срещу подс. М. Н. обвинение за извършено от него престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 147, ал. 1 НК - съдът приема, че няма виновно извършено от подсъдимия деяние, за което да се ангажира наказателната му отговорност.

Извършеното от подсъдимия деяние не съставлява престъпление.

По чл.305, ал.3 НПК – събраните по делото доказателства: цитираните по – горе обяснения на подс. и свид. показания, писмени доказателства – всички материали по

приложените по искане на ч.тъжител приключили досъдебно производство и административно-дисциплинарни срещу него, са събрани и изготвени по реда на НПК, поради което, като годни, са използвани от съда за формиране изводите на съда.

От обективна страна по отношение на деянието е налице следното:

Не е осъществено изпълнителното деяние на престъплението, за което е повдигнато обвинението, а именно – по чл. 147, ал. 1 НК, изразяващо се в разгласяване на позорно обстоятелство за друго или приписване на престъпление.

При клеветата деецът разгласява за друго неистински позорни обстоятелства или му приписва престъпление, което не е извършено. Обект на защита са обществените отношения, осигуряващи ненакърняване на доброто име на личността в обществото, на положителната обществена оценка за него. Първият елемент от обективна страна на престъплението клевета е разгласяването на позорни обстоятелства. „Разгласяването“, като форма на изпълнителното деяние, изисква деецът да е съобщил свои твърдения, зад които застава, като претендира, че тези обстоятелства са обективен факт (в т. смисъл разяснения в Решение № 426 от 07.01.2016 г. по н. д. № 1183/2015 г. ВКС, 1 НО). Под разгласяване по смисъла на чл. 147, ал. 1 НК следва да се разбира довеждане до знание на поне още едно трето лице приписваните неистински позорни обстоятелства, когато с разпространяване на клеветата до знанието и на по-широк кръг е деяние по чл. 148, ал. 1, т. 1 и 2 НК. Разгласяване ще е налице и без да е необходимо разгласеното обстоятелство да е доведено до знанието на повече лица, и когато е било вече известно като мълва, слух, съмнение или изнесено преди това в медиите, щом като то се поднася наново в публичното пространство, за да се засили неговата позорна "истинност".

Видно от събраните по делото писмени доказателства разгласяващите актове – подаване на устен сигнал на ЕЕН 112 и подаване на писмена жалба до органи на МВР, нямат за цел накърняване доброто име на личността на тъжителя в обществото и на положителната оценка за него, а имат за цел обективно и ефективно разследване на извършени конкретни актове от 16.03.2022 г. срещу личността на негова близка – племенницата му Х. Ш., от бившия ѝ съпруг Н. Б. от гр. Завет.

Подсъдимият се е възползвал от гарантираното му от чл. 45 Конституцията на Р България, право на жалба до държавен орган, а никой не може да бъде преследван заради жалба, подадена съобразно целта на закона. Упражнил е конституционно регламентираното свое право на жалба, доразвито и с граждански дълг за уведомяване за станали ти известни престъпления, актове на насилие по отношение на други лица, вкл. и такива под особена закрила – жени, пострадали и страдащи от домашно насилие, и деца, свидетели на такова и сами поставени в риск, по см. на Закон за защита от домашно насилие и Закон за закрила на децата, и то не е било предприето във вреда на С. С., а в защита на своя близка. Подсъдимият е изложил факти, обуславящи негови заключения, и е сезирал държавни органи за потвърждаване на негови изводи и търсене на наказателна отговорност от сочения от него извършител – Н. Б. от гр. Завет, под форма на молба: „Умоляваме Ви“, да предприемат всички адекватни мерки, за да понесе наказателна отговорност лицето Н. Б. и човека, който му помага при отвличането на Х. Ш.; и да предупредят полицаите от гр. Завет, а именно М.М. и сина му да спрат да помагат и прикриват престъпленията на Н. Б..

Не е налице и следващият съставомерен признак от обективна страна - разгласеното обстоятелство да е позорно, като безспорно в доктрината и съдебната практика, че позорното обстоятелство по смисъла на чл. 147 от НК е твърдение за съществуването на конкретен факт от действителността, свързан от дееца с личността на пострадалия в един от следните варианти:

отнасящ се до минали или настоящи прояви от личния му живот или неговата професионална реализация, укорими от гледна точка на общопризнатите морални норми;

отразяващ отрицателни качества на пострадалия, характеризиращи го негативно, който факт е от естество да накърни доброто име в обществото, да компрометира честта и достойнството на оклеветеното лице.

Този/ тези факт/и следва да са достатъчно конкретизирани по съдържание, по времеви и пространствени параметри, както и по отношение на лицата, които са негов адресат, така че да може да се извърши проверка за неговата/ тяхната истинност – като обективни дадености, съществуващи извън и независимо от съзнанието на познаващия субект. Те са конкретни, реално настъпили, определени по време и място събития, състояния, предмети на външния мир и на човешкия душевен живот (в този смисъл разясненията на Р № 17 от 17.02.2011 г. по нак. д. № 641/2010 г., Р № 60/27.05.2016 г., 2 н. о. по н. д. № 106/2016 г., Р № 69/24.03.2017 г., 2 НО по КНОХД № 83/17 г., Р № 79 от 10.05.2016 г. по н. д. № 302/2016 г. 3-то н. о, всички на ВКС).

Логическо следствие от това е заключението, че предположенията; създаването на различни версии и аналогии; изводите, интерпретациите и други проявления на субективна психическа и интелектуална дейност, които се правят от прочетеното или чуто; както и изказаните мнения, съждения, оценки, умозаклучения и внушения, не могат се подвеждат под престъпния състав на клеветата.

В практиката е изведено и правилото, че дадено обстоятелство е достатъчно конкретизирано, ако проверката за неговата истинност като конкретен реален факт, определен по време, място и съдържание не е „непреодолима“ или „прекомерно затруднена“, поради неясните му фактически граници и параметри (в този смисъл разясненията на [Решение № 167/26 септември 2016 г.](#), трето наказателно отделение, н. д. № 742/2016 година на ВКС, [Решение № 210 от 24.06.2013 г.](#) по нак. д. № 572/2013 г. на Върховен касационен съд, [Решение № 85 от 10.02.2014 г.](#) по нак. д. № 2383/2013 г. на Върховен касационен съд, [Решение № 347 от 26.11.2015 г.](#) по н. д. № 1049/2015 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. о. [Решение № 272 от 28.08.2015 г.](#) по н. д. № 596/2015 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. отделение, [Решение № 68/19 април 2013 година](#), трето наказателно отделение, н. дело № 1790/2012 година на ВКС, [Решение № 429/25 февруари 2016 г.](#), трето наказателно отделение, наказателно дело № 1452/2015 г на ВКС, [Решение № 29/13 февруари 2017 г.](#), първо наказателно отделение, наказателно дело № 1325/2016 година).

Във връзка с изискванията за конкретност следва да се посочи, че за да са съставомерни позорящите обстоятелства следва да са такива сами по себе си, а не пречупени през субективната оценка на самия тъжител, който може да вложи допълнително и различно съдържание от написаното, или да го изопачи.

В процесният случай разгласените обстоятелства, цитирам: „Баща и син прикриват постоянно действията на Н.. Баща и син, М., дете беше в детска педагогическа стая и С., дете стана някакъв разследващ полицаи там. Сега вече почваме да действаме към тях, щото толкоз жалби написахме, тез хора все „Н.чо е добро момче, оправате се, не правете тъй“. Отсега нататък те ще видят какво става. Дано не се е случило най-лошото, ако се е случило, точно тез двамата ще ги съдим. Точно ей тез двамата, баща и син. Щото постоянно прикриваха Н. и не предприеха нито едно действие, а от Кубрат на насочваха, викаха все пишете жалбите в Завет, та и от Завет, те се разбират. Съученици са били. Тоз Н. е бил съученик на сина на тоз полицаи дете се казва М..“ - от устен сигнал на ЕЕН 112, и „помагат и прикриват престъпленията на Н. Б.“ – писмена жалба от 17.03.2022 г., не са достатъчно конкретизирани по съдържание, по времеви и пространствени параметри, както и по отношение на лицата, които са негов адресат, така че да може да се извърши проверка за тяхната истинност – като обективни дадености, съществуващи извън и независимо от съзнанието на познаващия субект, и по смисъл и в контекста на преживяното от св. Х. Ш. – племенница на подсъдимия, от което следва, че същото е съпреживяно и от несъмнено

нейния близък родственик – подс. М. Н., нейн вуйчо, съставляват изказани от него мнение, съждения, оценки и умозаклучения.

От субективна страна е налице следното: Престъплението по [чл. 147, ал. 1 НК](#) е умишлено, поради което са необходими доказателства подсъдимият да е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, да е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици и да е искал или допуснал настъпването на тези последици.

В този смисъл и трайната практика на ВКС приема, че от субективна страна клеветата е умишлено престъпление, поради което умисъл ще липсва в случаите, когато деецът съобщава определени факти, воден от субективната увереност за истинността им.

В практиката се поставя също така изискването тази субективна увереност да е добросъвестна, тоест да се базира на конкретни обстоятелства от действителността, които я обуславят. За субективното отношение на дееца към разгласяваната от него информация следва да се съди по обективните факти по делото, относими към неговото предшестващо, съпътстващо деянието или последващо поведение, отношенията между страните, тяхното обществено положение, особености на личността и др. (в този смисъл разясненията на Р № 335 от 14.12.2015 г. по н. д. № 990/2015 г. 3 н. о.; Р № 21/04 февруари 2016 г., 3-то н. о. по КНОХД № 1635/2015 г. и др.)

Клеветата е възможна и при евентуален умисъл, който ще е налице когато липсва добросъвестност в увереността на дееца в истинността на разгласяваните обстоятелства. Следва да се направи и разграничени между съдържанието на добросъвестността, която изключва евентуалния умисъл при различните субекти на престъплението. Ако деецът е лице неработещо със събиране и проверка на информация, добросъвестността е налице, респективно евентуалния умисъл е изключен, ако са били налице фактически обстоятелства, от които той деецът да е могъл да направи извод за истинността на разпространеното. Ако субект на престъплението обаче е лице боравещо с информационния поток, критериите са завишени, защото информацията е проверяема по надлежен начин. В този изричен смисъл е [Решение № 244 от 05.07.2012 г. по нак. д. № 568/2012 г. на ВКС](#).

В случая подсъдимият е съобщил определени факти – че ч.тъжител е съученик на подпомагания насилник, който обективно е верен, и че на него му се помага от ч. тъжител и неговия баща – и двамата полицейски служители, тогава от състава на Участък на РУ – Кубрат в гр. Завет, вкл. и се прикриват негови деяния и постъпки, които подсъдимия счита за престъпления, воден от субективната увереност за истинността им, основана на непосредствено възприети многократно изявления пред него и пред племенницата му Х. Ш., чути и от св. Др. Тодоров, изречени от св. Н. Б., че всички полицаи от участъка в гр. Завет са му приятели – сред които и М. М., а синът му - С. С., му е и съученик, поради което никой не може нищо да му направи в защита на бившата му съпруга.

Всичко казано по горе, отнесено към настоящия случай, прави деянието несъставомерно по посочения от закона текст. Нито от мотивите, нито от оценката на доказателствата може да се изведат обективните и субективните признаци на престъплението клевета.

Посоченото от частния тъжител фактическо обвинение е явно относимо за изразни средства, отразяващи минали прояви от професионалния живот на частния тъжител, които са от естество да накърнят доброто му име в обществото, да компрометират честта и достойнството му.

Те обаче не представляват конкретни и проверяеми факти.

В случая изреченото и написаното от подсъдимия следва да бъде отнесено към субективна психическа и интелектуална дейност, която не преминава границата на изказано мнение, съждение, оценка, умозаклучения и внушения, които обаче не осъществяват

състава на престъплението клеветата.

Отговаряйки отрицателно на въпросите, визирани в разпоредбата на чл.301, ал.1, т.1 и 2 от НПК, съдът постанови своя акт по повдигнатото частно обвинение.

С оглед признаването на подс. М. Н. за невинен, съдът приема, че не е налице хипотезата на чл. 45 ЗЗД – непозволено увреждане на гражданския ищец, извършено от подсъдимия, и ангажиращо го, съгласно диспозицията на цитираната да поправи или възмезди щети, причинени на ч.тъжител в качеството му на граждански ищец, пострадал от престъпно деяние.

Т. тъжител следва да понесе разноските – дълж. държ.такса, за отхвърления като неоснователен граждански иск.